

DE FEITEN: EEN TRUE QUEST

Deze 'true quest' speelt in 2017, gebaseerd op bestaande objecten en ontdekkingen, deels ongepubliceerd. De geheim agenten, onderzoekers en andere personen met een volledige naam zijn echt, behalve de twee hoofdpersonen Nicolas Dampierre en Gina Chimanti, en haar vader. Naamloze personages of die alleen met een voornaam zijn fictief. Werkelijk zijn de Orde van Malta, de speciale voertuigen, alle landschappen, collecties en gebouwen, inclusief een blik achter de schermen in bijvoorbeeld het CIA-hoofdkantoor of de villa van de grootmeester. Uitzondering zijn enkele ondergrondse constructies. Waarheidsgetrouw zijn de werkwijzen en operaties zoals die van de CIA inclusief geheime documenten, en de Mossad, waaronder details rond de Aleppo Codex, de grootste manuscriptroof van de twintigste eeuw. Genesis blijkt inderdaad grotendeels verdwenen uit alle oudste christelijke Bijbels, en sinds 1958 ook uit de oudste Hebreeuwse Bijbel. Alle genoemde codices, zoals de vergeten Leidse codex, en oudheden bestaan, behalve de kaart en drie beschreven scherven.

Raadsels duiden in deze 'true quest' op reële mogelijkheden, vergelijkbaar met het 'true crime'-genre in misdaadthrillers. De realistische beschrijvingen zijn mede mogelijk dankzij de in het dankwoord genoemde inlichtingenexpert, piloot en de wetenschappers die het manuscript kritisch lezen, aangevuld met anonieme bronnen, onderzoek op locatie en literatuur achterin. In de bijlage staan de plaatsen in binnen- en buitenland waar de lezer de intrigerende feiten over onze geheime oorsprong zelf kan bekijken, feiten met mogelijke gevolgen voor onze toekomst.

Handwritten text in a stylized script, possibly a form of shorthand or a specific dialect, arranged in several lines within an irregular outline. The text is written in black ink on a white background. The characters are small and closely spaced, often forming vertical columns. Some characters resemble Latin letters like 'x', 'y', 'z', 'w', 'f', 'g', 'h', 'i', 'j', 'k', 'l', 'm', 'n', 'o', 'p', 'q', 'r', 's', 't', 'u', 'v', 'w', 'x', 'y', 'z', but are often combined or modified. The overall appearance is that of a dense, handwritten list or a set of notes.

PROLOOG

‘De geheime oorsprong kan de mensheid voor een ongekende ramp behoeden,’ zei Nicolas op nerveuze toon. ‘Een verdrongen energiebron van zingeving, verbondenheid en levensgeluk. En het verhaal over de echte oorsprong van de vrouw. We zaten er als wetenschappers volledig naast, een dramatische vergissing!’ Met licht trillende hand duwde hij de sigarendoos naar Winston. Die schoof aan de andere kant van het bureau naar het puntje van zijn stoel. Zijn ogen priemden alsof voor hem een granaat op scherp lag. Hij plukte aan zijn woeste baard, zijn wangen kleurden rood. Het was onbeweeglijk stil in de kleine Egyptische graftombe, alsof zelfs het stof in de diepste kieren verstijfde van spanning.

Het vage lamplicht gaf de beschilderde grafwanden een duistere gloed. Rechts in de hoek onthoofdde een gevlekte kat met een bebloed mes een kronkelende slang. Tegen het plafond fladderde een vogel met mensenhoofd, de ziel van de oorspronkelijke tombe-eigenaar. Twee handen graaiden wild vanuit een heilige vruchtboom. Hiërogliefteksten uit het dodenboek wezen de weg naar het gelukzalige hiernamaals.

Links leunde een boekenkast iets zijwaarts tegen de zijmuur, zuchtend onder de last van stapels groezelige papieren en egyptologische naslagwerken. Rechts voerde een duizenden jaren oude stenen trap met uitgesleten treden omhoog naar de enige lichtopening. Het metalen luik stond wagenwijd open. De stilte werkte als een luchtdichte stulp. Stofdeeltjes glinsterden in het binnenvallende zonlicht.

Naast het bureau lag een deels uit de wikkels getrokken mummie. Hij staarde met halfopen mond naar het plafond, de skelethanden bedekt met spinrag. Winston vond het bij zijn ondergrondse werkplek horen, net zoals de mummie van Toetanchamon in zijn graftombe lag opgebaard. Een leeg graf was doods, zo onderwees Winston altijd, terwijl het hiernamaals er juist tot leven hoorde te komen. Dé entourage om de doden te bestuderen. De dood was zijn vriend, zijn gids naar het leven.

Er parelden dikke druppels op zijn gegroefde voorhoofd; zweetplekken kleurden zijn beige hemd. Aan de rand van het bureau lag een appel te bruinen in het uitgehapte gat. Ernaast rustte onder een stoffige stolp een zwartgeblakerd mummiehoofd. Donker uitgedroogd haar, vergeelde tanden, diepliggende oogkassen, dreigend.

Nicolas meende de onzichtbaar zwevende mummiedeeltjes te ruiken, de geur van de dood. Was dát de droge kriebel in zijn keel? Hij huiverde. Zijn witte shirt kleefde nat tegen zijn rug. De vochtige warmte verzwaarde zijn ademhaling. Toch trokken zijn mondhoeken triomfantelijk omhoog. Snel smoorde hij de glimlach om zijn ijdelheid te verhullen. Met bescheidenheid zou het glorieuze moment nog grootser zijn. Maar zijn lichaam liet zich niet meer beheersen. Een blos gloeide op zijn wangen, zijn maag trok samen, zijn vingers trilden.

Wat hij nog wel beheerste was zijn geest: met een verhoogd bewustzijn, alsof de essentie van zijn leven in deze seconden samenbalde. Hij probeerde de tijd in zijn hoofd te vertragen; langer te genieten. Dit was zijn moment. De oertekst, die ooit van iedereen was, op geheimzinnige wijze verdween en nu dankzij hem weer van iedereen zou zijn. De geheime oorsprong die tot op heden met succes was verzwegen, voor hem en de gehele mensheid.

‘Eens kijken,’ zei Winston. Behoedzaam trok hij de geopende sigaren-doos naar zich toe. Hij schoof de bureaulamp dichterbij. Een ovale lichtvlek viel over de scherf. Winston boog voorover en bestudeerde de tekst op enkele centimeters afstand.

Het leek een eeuwigheid te duren voordat hij opkeek. ‘Dit is honderd procent Paleo-Hebreeuws, honderd procent. Een half millennium ouder dan de oudste snippers die we tot nu toe van het verhaal kenden, bijzonder.’ Hij trok een microscoop naar zich toe en legde de scherf er voorzichtig onder. Na een korte stilte begon hij turend te praten: ‘Oude inkt van koolstof, echte kristallen erover, bedekt met een oude patina; onmiskenbaar echt.’ Hij richtte zijn hoofd op. Zijn ogen twinkelden. ‘Opmerkelijk, heel opmerkelijk.’

Nicolas knikte. Hij vond het ongelofelijk dat wat inkt op een scherf zijn denken zo kon veranderen, over wie we echt zijn. Over zijn eigen geheime oorsprong waar hij, zoals zoveel mensen, totaal geen weet van had gehad. Een onbenutte kracht in hem en in iedereen. Hij verschoof een stukje op de oncomfortabel harde stoel. ‘Toen ik de tekst op me in liet werken, zag ik wat ik al veel eerder had kunnen zien. Simpel, en toch door niemand

opgemerkt. Zoveel onnodig leed, gemist geluk. En de kans een ongekende ramp af te wenden.’

Hij keek even weg. Zijn blik bleef hangen bij de vergeelde poster rechts van de ingang. Palmbomen langs de Nijloever; op de achtergrond groene akkers met erachter het oneindige zand van de Sahara. Een vertrouwd beeld, dat niet vertrouwd bleek te zijn. Hij was er door zijn ontdekking totaal anders naar gaan kijken. Dat zou straks voor veel mensen gelden.

Hij keek weernaar zijn vriend, die rechtop ging zitten en een grimmige blik in zijn ogen kreeg. ‘Helaas is dit illegaal opgegraven materiaal, Nicolas...’ Hij kneep zijn ogen samen. ‘Ik verafschuw de illegale handel die zoveel van de oude culturen verwoest. Dit is bijzonder, en toch zal het nooit gepubliceerd worden. Een wetenschappelijke publicatie zou die illegale schatgraverij onterecht legitimeren. Dat jij hiermee illegaal rondloopt, kan al niet. Het verdwijnt in mijn kluis en daarna praten we er nooit meer over. Zo simpel is het. Einde verhaal.’

Schurend over de stenen vloer schoof Nicolas zijn stoel dichterbij en keek Winston strak aan. ‘Ben je gek?! Dit moeten we naar buiten brengen. Je kunt niet alles opofferen aan je kruistocht tegen de illegale handel. Ik ga dit publiceren, met of zonder jou.’

‘Rustig, rustig, vriend,’ reageerde Winston. Met een wiegend handgebaar maande hij tot kalmte. Hij reikte naar een glas water naast hem en bood het aan. ‘Even rust nu. Het is bloedheet. Drink wat.’

Omdat hij in de klamme hitte nog heviger begon te transpireren, dronk hij het glas in Eén teug leeg. Met een harde klap plaatste hij het terug op het bureaublad, zijn hand verstijfde.

‘Ik vreesde dit al,’ zei Winston achteroverleunend. ‘We kijken anders tegen zaken aan. Tegen de illegale handel, tegen het geloof. Voor jou is het een interessant oud schriftstuk, voor mij een gestolen heilige tekst. Tegelijk snap ik je enthousiasme... Ongelovig en toch een paradisijselijk einde.’

Winston sloeg de spijker op zijn kop, alsof de ijzeren punt zijn hart raakte. Hij was inderdaad overtuigd ongelovig. Toch ervoer hij nu een paradisijselijk gevoel van triomf, de bekroning van zijn queeste. Dankzij deze wetenschappelijke ontdekking was de kennis nu ook van hem, en binnenkort van iedereen. De geheime oorsprong die zo anders was dan tot nu toe gedacht. Met ingrijpende consequenties, nu en in de toekomst.

In zijn voorhoofd welde een irritante pijn op, van de spanning en hitte, maar ook uit frustratie over Winstons bizarre reactie. Hij moest hem op andere gedachten brengen. ‘Ik respecteer je geloof en begrijp de schok.

Maar je bent een gezaghebbend egyptoloog, een wetenschapper die de harde feiten niet kan negeren. Als ik een concept van mijn artikel heb, stuur ik het je toe en draai je wel bij. Misschien wil je je naam er zelfs onder zetten.'

Bam! Winston sloeg met vlakke hand hard op het bureau. Het gerammel van de stolp echode in de kleine tombe. De gebruinde appel rolde van de bureaurand en pletste uiteen op de stenen bodem. In Winstons donkere ogen doemde een agressieve blik op.

'Nee, Nicolas, het gebeurt niet!'

Geschrokken probeerde hij de scherf naar zich terug te trekken. Zijn lichaam weigerde. Zelfs zijn verstijfde handen wilden niets. Zijn slapen klopten zwaar en de steeds fellere steken in zijn maag overvleugelden de hoofdpijn. Hij wilde om hulp schreeuwen, maar zijn gezwollen tong was verlamd. Machteloos keek hij toe hoe Winston de scherf teruglegde in de sigarendoos, die sloot en in de kluis achter hem opborg. Een korte metalen klik, daarna een eenzame stilte.

Winstons stem trilde, zijn ogen glansden van het traanvocht. 'Vriend, vergeef me, je liet me geen andere keus... We kunnen de scherf vernietigen, maar zoiets doe je niet met een heilig artefact... En nu jij hem las, heb je de scherf niet meer nodig. Je weet het, je kunt het anderen uitleggen. Zoals na het zien van het eerste wiel de verspreiding niet meer viel te stuiten. Het geheim van onze echte oorsprong is zo simpel, zo logisch. Het zou voor ons onbeheersbaar worden.'

Ons? Voor het eerst hoorde hij een meervoud in Winstons stem, die steeds verder weg klonk, als in een uitgerekt hol vat. Het geheim begon te verbrokkelen in zijn hersenen. 'Wat is ook al weer onze echte oorsprong, de geheime code die in ons lichaam verborgen zit?' Zijn laatste gedachten versmolten in een warm licht dat hem wegzoog naar een andere wereld.

1

De rondbogige nis was als een heilige kapel, het hart van de Franse villa. Enige vulling was de vitrine met schaakspel, badend in zachtgeel licht. De zwarte, witte en rode schaakstukken hadden iets uitdagends. Met de kromme lijnen leken de zwarte en witte vakken te smelten. Het driehoekige gat midden in het speelbord vormde letterlijk een doorbraak. Een schaakbord voor drie spelers, dat enkele lumineuze idee maakte hem, Nicolas Dampierre, puissant rijk.

De schuifdeuren naar het terras stonden wagenwijd open. Hij liep naar de balustrade en genoot van het uitzicht, zijn uitzicht. Een panorama dat paste bij een visionair. Beneden in de diepte rolden de azuurblauwe golven van de Middellandse Zee met hun witte schuimkoppen onvermoeibaar tegen de kust. Een zacht zeebriesje gaf zijn huid een weldadige verkoeling. Hij hoorde de zee ruisen, niet te hard, niet te zacht. Het geluid versmolt met het gestjirp van krekels.

Nog elke dag genoot hij van het weidse uitzicht over de baai. Een aangenaam gevoel van beheersing. Rechts Monaco met al zijn allures. Links de rotsige Cap Martin met plukken bos waaruit het geraas van een trein opsteeg, als in een klankkast versterkt door de hellingen van de baai. Voor hem dreven lome plezierjachten als kleine stipjes in een bad van warm azuur. In de haven van Monaco lag zijn eigen jacht, met kapitein en bemanning. Rijkdom werd hier afgemeten aan de lengte van je schip, al snel een miljoen euro per strekkende meter.

Direct onder de balustrade keek hij neer op de toppen van de palmbomen in de rotstuin, zijn paradijs op aarde. Magnifique. Hier wonen voelde als een eeuwige vakantie. 'Met een halfjaar vind je het gewoon,' waarschuwde een goede vriend toen hij het huis kocht. Toch was de verwondering niet verdwenen. Ooit was het gebouwd als pied-à-terre voor de Griekse scheepsmagnaat Aristoteles Onassis. Bij het inruimen van de garderobekasten vond hij nog een brief van Frank Sinatra, tekenend voor het netwerk van de vorige bewoner.

De architect had het scheepsthema voortreffelijk verwerkt. Het huis leek een wit schip dat hoog tegen de rots was gesmaakt en nooit meer van zijn verheven plaats wilde komen. Hij stond op een terras in de vorm van een scheepsdek, inclusief de balustrade met teakhouten leuning. Het huis zelf droeg elementen van de bovenbouw van een schip in zich, zonder

daarin te overdrijven. Het zwembad met dekstoelen zou evenmin misstaan op de luxe cruiseschepen die hij zo goed kende. De lichte chloorlucht riep een permanent vakantiegevoel op.

Voor Nicolas bestond er geen leven na de dood. Hij geloofde wel in de roem die hem onsterfelijk kon maken. Met een grote ontdekking wilde hij ooit de wereld verbazen om zich voor eeuwig te nestelen in de geschiedenisboeken. Tot lang na zijn dood zouden zijn ideeën de hersenen van anderen bewegen. Precies zoals afgelopen week gebeurde met zijn tweede college pictostorie, een nieuw vakgebied dat hij had geïntroduceerd. Hij genoot van de onrust in de zaal na zijn verrassende opening. Hij had droogjes opgemerkt dat zijn vorige college volstreekte onzin was geweest en de studenten zo snel mogelijk hun aantekeningen moesten wissen en zijn wartaal dienden te vergeten. Het was wreed, maar dé manier om hun te leren altijd kritisch te blijven als mensen met gezag iets vertellen. De rest van zijn college zouden ze later grotendeels zijn vergeten, deze boodschap bleef hun hele leven hangen, ook als hijzelf al overleden zou zijn. En dat was precies de pointe. Zoals hij zijn studenten pijnigde, zo zou zijn levenswerk nog eeuwen later mensen pijnigen. Zijn gedachten zouden blijven plakken in hun hersenen. Zo zou hij oneindig voortleven.

Nicolas zocht de koelte van de woonkamer weer op. Hij trapte zijn leren teenslippers uit. Lange doorlopende ramen maakten de ruimte licht, met op de achtergrond het zeepanorama, zijn tableau vivant. De egale mediterrane kleuren van de muren vloeiden naadloos over in de rode aders van de vloer. Het marmer koelde zijn blote voeten. Een verhoging droeg een Steinway & Sons-vleugel uit 1924, puur voor de sier. Gekocht op een veiling van Bonhams in San Francisco voor 266.500 dollar. Viermaal de geschatte waarde met daarbovenop flinke transportkosten, alleen om de tegenbiedende jongedame in de zaal te overtroeven. Het instrument prijkte als oorlogsbuit op het podium, icoon van zijn financiële macht, net als de Van Gogh aan de muur. Ernaast verrees een palmboom waarvoor hij het plafond speciaal had laten verhogen, een statement, hij duldde geen beperkende plafonds. *The sky was the limit.*

Stilstaand in een irritante file flitste uit het niets zijn grande idée op, het Trio-schaakspel. Sindsdien benutte hij elke vervelende griep of laat afgezegde afspraak als welkom moment van reflectie. Hij oefende zichzelf om tegenslagen te zien als leerpunten, kansen die hem uiteindelijk sterker zouden maken. Het werkte als magie. Keizerfilosoof Marcus Aurelius wees er al op: het leven is niet wat je overkomt, het is wat je erover denkt en

ermee doet. Dat inzicht had hem ver gebracht en veel onnodige frustratie bespaard.

De kern van de woning bleef het gat, het symbool dat zijn eigen levensloop een bepalende wending gaf. Tegen een zijmuur hing een grote zwart-wit versie van het schaakbord, geschilderd door een bevriend kunstenaar die de diepere betekenis haarfijn aanvoelde. Zijn ultieme pièce de résistance: een meesterwerk ontstaan uit doorbroken weerstand.

Hij, Nicolas, verafschuwde het zwart-witdenken. De gebogen lijnen symboliseerden hoe hij dat denken letterlijk omhoog. Die bevrijdende bochten waren mogelijk door het gat in het hart van het speelbord. Eerdere pogingen zonder opening gaven die borden iets krampachtigs. Als je ernaar keek, voelde je al de pijn van mensen die vasthouden aan het bekende. De résistance, de weerstand tegen verandering. Hij dacht in beelden en nam met de centrale opening die spanning weg, de lijnen naar het verleden doorgeknipt. Als je een doorbraak wilt bereiken, moet je een onverwachte opening vinden. Het maakte hem geen wereldkampioen schaken, maar dat kon elk jaar iemand anders zijn. Zijn prestatie was eenmalig, en terecht rijkelijk beloond.

Deze ingeving, een kort flitsend moment, legde de basis voor zijn rijkdom. Het ontwerpen van spellen was geen vetpot, tot het onverwachte succes met het schaakspel voor drie spelers. Aanvankelijk sloeg zijn nouveauté niet aan, de meesten vonden gewoon schaken al te complex, laat staan met een nieuw vervormd bord met ruimte voor een derde speler. Fanatieke schakers zagen het als een verkrachting van het edele spel. Ze verloren de controle. Normaal zat de tegenstander recht tegenover je en keek je elkaar recht in de ogen. Nu moest je opzij kijken, letterlijk je blikveld verbreden. En de derde speler kon met de andere tegenstander samenspannen. Zo viel zelfs een grootmeester uit te schakelen. Voor Nicolas was die derde speler juist de essentie van het leven. Het aardse bestaan is complexer dan Eén tegenspeler. Het is veel meer dan het zwart-witdenken aankan, het verkokerde tweedimensionale denken waar de meeste mensen in blijven steken. De echte wereld telt drie dimensies: c'est la vie.

De televisie-uitzending bood de doorbraak, dankzij de lovende woorden van zowel een enthousiast Trio-schaker als een kritisch schaakgrootmeester. Dat tweegesprek bracht de bal onstuitbaar aan het rollen. Van zijn ouders leerde hij dat je geld verdient met hard werken. Nu waren de revenuen losgekomen van zijn werkuren. Het schaakspel zette een arbeidsloze geldmachine in werking. Binnen een paar jaar verhuisde hij van zijn sim-

pele appartement in een buitenwijk van Nantes naar Roquebrune, hoog op deze rots direct ten oosten van Monaco. Een oostelijk paradijsje.

De vorige eigenaar had de villa *Rien ne va Plus* genoemd, het moment waarbij met roulette het inzetten stopt. Het inspireerde hem zich niet te laten meeslepen door de menselijke neiging altijd tien procent meer te willen. Net als in het casino kon je zakelijk met een volgende inzet alles verspelen. Hij zag het regelmatig bij andere ondernemers. Een flop met een wilde overname of onbekende nieuwe markt, en in Eén klap alles weg. Bewust verkocht hij zijn bedrijf in de groeifase om levenslang te rentenieren. *Rien ne va Plus* was de plek vanwaar hij kon doen wat hij wilde. En dat deed hij met veel levensvreugd. Joie de vivre.

2

Met zijn wandelstok zocht de oude man behoedzaam steun tegen de zijkant van de houten kerkbank, en hij hield stil. De slijtage van een lang leven pijnigde zijn beenspieren. Langzaam keek hij omlaag naar zijn grafsteen in de oude kapelvloer. Zelf was hij al op hoge leeftijd, maar deze onderaardse kapel was vele malen ouder. De in eeuwen door edele voeten opgewreven grijze vloerstenen glommen in het kaarslicht. De recent uitgehouwen letters waren scherper dan in de omringende grafstenen, en alleen zijn steen was nog ongesleten. De gotische letterstijl van zijn naam harmonieerde wel met de rest. Op zijn borst lag een puntig schild met het Maltezer kruis. Zijn rechterhand omklemde een zwaard, zijn linkerhand een mobiele telefoon.

Hij had de kapel voor zichzelf en kon zo volledig van zijn welverdiende dood genieten. Uit de luidsprekers zwol Gregoriaans gezang aan, gevolgd door violen, klagend in F-mineur, langzaam en gedragen. De winter van de vier jaargetijden, uitglijdend over het gladde ijs, mijmerde hij, en hij voelde de warmte van de ijzige winter. Met een glimlach bekeek hij de koperen bol die met een lange draad aan het hemelsblauwe plafond hing, ingekapseld door een wirwar van ragfijne draden. Hij wendde zijn blik naar de halfronde uitbouw achteraan met bovenin een kunstlicht, ingesloten door een U-vormige magneet. In het kleurige glas in lood steeg een raket vlammend op. Eronder hing achter glas een lange papyrusstrook met een slangachtige figuur erop, begeleid met hiërogliefen. Het best bewaarde geheim van deze wereld, over deze wereld, mijmerde hij tevreden. Niemand die dit zag zou deze ruimte overleven. Elke indringer zou hier net als hij

dood achterblijven, als de vloek van de farao. Maar dan sneller. Hij keek nog een laatste keernaar de papyrus. Niemand zou de openbaring kunnen aanvechten. Het vioolgeluid zwol aan, het zonlicht ebde weg. De kaars stierf met een laatste trillende flakking.

3

De ruime zijkamer van Nicolas' villa in Roquebrune leek een oude bibliotheek. Bordeauxrood tapijt, crèmewitte boekenkasten gevuld met oude werken in leren boekband, in de hoek een houten globe uit de zeventiende eeuw en op een standaard een opengeslagen middeleeuws psalmboek. Aan de muur hing een foto van een oude rotstekening met contouren van handen. Het model van de Space Shuttle viel uit de toon, maar bleef staan omdat vliegen en ruimtevaart hem al als kind fascineerden.

De laatste jaren was hij veel bezig met wat hij de pictostorie noemde, het vergeten beeldtijdperk van de afgelopen vijftigduizend jaar dat begon met oude grottekeningen. Tijdens een cursus hiërogliefen lezen, zag hij hoe uit beelden het schrift ontstond, en raakte geïnteresseerd in oeroude teksten. Van daar hoopte hij steeds verder terug te gaan in de tijd op zoek naar het oerverhaal van de mensheid, in beeld en geschrift.

De zweem van geheimzinnigheid die de oude teksten omgaf, sprak al vroeg tot zijn verbeelding. Een interessant stuk kostte minstens enkele tienduizenden euro's, wat dankzij het Trio-schaakspel betaalbaar werd. Hij bouwde gestaag een collectie op die bij kenners bekendheid genoot. Verzamelen werkte als een zuigende spiraal waarin iets steeds interessanter wordt naarmate je er meer van weet. Gepassioneerd verdiepte hij zich in elke nieuwe aanwinst en na vijftien jaar was hij een erkend expert. Hij publiceerde regelmatig en gaf sinds kort colleges pictostorie.

Het oorsprongsverhaal in Genesis zag hij als een belangrijke sleutel, een tekst die hij intussen door en door kende. Passend bij zijn liberale vrijheidsdrang keerde Nicolas terug naar de bron. Hij wilde onafhankelijk zijn van de selectieve moderne Bijbelversies en van de autoriteit van religieuze leiders. Het ging hem om de oertekst die het verhaal zo zuiver mogelijk vertelde. Hij was ervan overtuigd dat er een nog veel oudere herinnering in doorklonk aan de afkomst van de mensheid, een code die hij ooit hoopte te kraken. Hij was op iets curieus gestuit, waarover hij een artikel wilde publiceren: 'De verdwenen versie van Genesis'.

Bij toeval had hij ontdekt dat eeuwen terug het begin van het schepingsverhaal uit alle oudste Bijbels was verwijderd. Hij wilde weten waarom. In de literatuur vond hij er niets over. Een explosief onderwerp, zo besefte hij maar al te goed. Genesis vormde immers een belangrijke tekst voor joden, christenen en islamieten, bij elkaar ongeveer de helft van de wereldbevolking. Dat maakte voor hem de uitdaging des te groter. Als ongelovige werd hij, anders dan veel Bijbelwetenschappers, niet gehinderd door de gedachte dat zijn onderzoek godslasterlijk zou kunnen zijn. Hij hield er geen heilige huisjes op na. Respect voor gelovigen: ja. Remmingen: nee.

Speuren naar oude teksten en boeken was een avontuur op zich. Het door de schrijver met zijn pen beschreven dierenvel kon je aanraken. Directer contact met een schrijver bestond niet. Ze leefden nog een beetje. Boeken van overleden schrijvers leken op mensen met wie je van gedachten kon wisselen. Je las en dacht erover. Verderop kwam je in het boek weer een antwoord tegen op je eerste gedachte, net als in een dialoog. Hij herkende de magie van een boekencollectie, zoals zijn held Umberto Eco die aanvoelde: boeken konden op andere boeken reageren zodat zijn bibliotheek een soort eeuwig debat bood, een discours waar hij in kon stappen als hij er zin in had. Een debat waar de doden gelijkwaardig aan deelnamen. Terecht droegen de onderdelen van boeken namen van menselijke lichaamsdelen zoals een hoofdstuk, rug en voetnoot.

Een ruim drieduizend jaar oude papyrus uit het Egyptische Deir el-Medina loofde al dode schrijvers die voortleefden door hun teksten. Dat voortleven herkende hij in de schrijver van het eerste Bijbelboek Genesis. Of de tekst nu aan de schrijver was geopenbaard door een god of niet, hoe dan ook zette hij met zijn pennenvrucht duizenden jaren later de hersenen van miljoenen mensen in beweging. In essentie een verhaal over de menselijke oorsprong en sterfelijkheid, kennis uit een oerverleden. Tegelijk het bewijs dat je als mens alleen al met schrijven onsterfelijk kan worden, dat je tot ver na je dood mensen tot onderzoek kan uitdagen. Alsof je als schrijver een oneindig raderwerk in beweging zet waarop elke volgende generatie weer met nieuwe tandwieltjes aanhaakt.

Dat zijn schaakspel nog eeuwen mensen bezig zou houden, was slechts het begin van zijn eigen eeuwige leven. Ooit hoopte hij een onbekende tekst te ontdekken die een nieuw licht zou werpen op het menselijke oorsprongsverhaal. Een ontdekking die net als zijn schaakspel de televisie zou halen om tot lang na zijn dood door te klinken, zijn echo in het universum.

Een minieme kans, dat was duidelijk. Hij hield vol omdat het ontdekken van oude teksten en afbeeldingen verslavend werkte, op een niet in woorden te vatten manier. Steeds weer die spanning, de opwindende stof die door zijn lichaam spoot, zoals skydivers keer op keer het randje van de afgrond opzoeken, puur voor de kick. Altijd de kans op een grote ontdekking. Net als met het Trio-schaakspel, kon het elk moment gebeuren.

Na het telefoontje van laatst was het misschien binnenkort raak in Zwitserland. Het vliegticket lag al op zijn bureau. Morgen deed hij zijn laatste voorbereidende research naar de te koop aangeboden Sion Bijbel. Via zijn netwerk had hij al contact gelegd met de heer Chimanti in Rome, de vorige eigenaar. Die wist niets nieuws over de Bijbel te melden, anders dan dat er vrij veel middeleeuwse aantekeningen in stonden die hem niet belangwekkend leken. Nog ruim een uur hingen ze aan de telefoon omdat ze een interesse in Genesis bleken te delen. Ze zouden nog een keer afspreken. Voor nu hoopte hij op een onbekende tekstvariant zoals die soms nog voorkwam in Bijbels uit deze tijd.

Hij zag aan de ondergaande zon dat het al laat was, liep naar de deur en pakte met beide handen de bovenkant van de deurpost. Moeiteloos trok hij zich twintig keer achter elkaar op. Daarna liet hij Eén hand los en trok zich vijf keer aan Eén arm omhoog, en herhaalde dat met de andere arm. Hij hield van oude bronnen, maar een saaie boekenwurm was hij niet. Eerder een enfant terrible, een avonturier die er goed uit wilde zien. Zijn oefeningen kon hij overal doen, waar ook ter wereld. Afhankelijkheid paste niet bij hem.

4

De muziek stroomde uit Gina's vingers. Haar handen zweefden over het pianoklavier. Ze verraste zichzelf regelmatig met onverwachte wendingen, alsof de muziek de controle over haar lichaam overnam. Improvisatie zoog haar in een hogere sfeer. Een religieus gevoel van extase werd aangewakkerd door de pianoklanken die de kleine ruimte vulden; háár klanken. Alleen zij was er, samen met de muziek die ze kon horen én voelen. De lage tonen deden haar buik trillen. De hoge tonen zweepten haar trommelviezen op, hunkerend naar meer. Al spelend kon ze afstand nemen van al wat er gebeurde, als in een mooie droom. Haar voeten pakten het ritme stampend op, de armen volgden de energie van de handen. Alsof ze

danste op haar eigen muziek. Ze dacht niet meer en proefde de lichtheid van het zweven. De bewegingen van de vingerpezen, de wisselende druk op de vingertoppen. Muziek maken was bijna goddelijk, een hoger niveau van communicatie, ongehinderd door grenzen. Taal bleef aan grenzen kleven, muziek niet. Contact met een andere universele wereld leek het. Soms duurde het kort, deze keer leek de 'flow' oneindig. Dit was de 'groove' waar musici zo lyrisch over deden, en terecht.

Ze versmolt met de pianoklanken in de kamer. Totdat er een valse toon klonk, en nog een. Het bijzondere gevoel verdampte, haar handen die zo losjes hun eigen weg vonden, smeekten opeens om instructies die ze niet had, althans niet bewust. De souplesse verdween, de euforie stroomde uit haar lijf. Een gefrustreerd slotakkoord bracht het spel ten einde, een valse naklank. Haar vingers raakten de goede toetsen niet meer.

Uit haar telefoon klonk een indringende ringtoon. 'Stom ding. Vergeten uit te zetten,' mopperde ze hardop tegen zichzelf en nam geïrriteerd op.

'Je afspraak voor je stuk over de illegale handel in oudheden is geregeld,' klonk het monter aan de andere kant. De assistente van de redactie was altijd opgewekt en bracht goed nieuws. Gina's vader wist veel van die duistere handel. Maar om privé van werk te scheiden, wilde ze hem niet citeren. Hij had geadviseerd contact te zoeken met de beroemde verzamelaar Nicolas Dampierre. Die sprak hij onlangs over de telefoon en bleek veel te weten. Als ze ook Genesis als onderwerp zou noemen, kon Dampierre wel eens toehappen. Dat bleek gewerkt te hebben. De man was schatrijk dankzij een schaakspel voor drie personen. Voor zaken moest hij naar Zürich, met aansluitend een afspraak in Rome. Daar kon hij een uurtje vrijmaken. Als redacteur achtergrondverhalen van de veelgelezen kwaliteitskrant *Corriere della Sera* stond Gina bekend om haar diepgravende stukken. En misschien werd het maken van afspraken vergemakkelijkt door de charmante foto bij haar vaste column. 'Je good looks zijn je sterkste wapen,' plaagde haar chef graag. Hoe dan ook, Nicolas Dampierre stemde in met het interview, en daar ging het om.